

Arrest

nr. 170 849 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar Belgische partner, K. Y., legden op 9 augustus 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Gent.

1.2. Verzoekster diende op 9 augustus 2013 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner (bijlage 19*ter*).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 5 februari 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het door verzoekster hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad voor Vreemdelingbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 13 juni 2014 verworpen (RvV 13 juni 2014, nr. 125 577).

1.4. Verzoekster diende op 2 september 2014 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner (bijlage 19ter).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 23 februari 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd door de Raad bij arrest van 29 juli 2015 vernietigd (RvV 29 juli 2015, nr. 150 153).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 28 januari 2016 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 5 februari 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2014 werd ingediend door:

Naam: K.(...)

Voornaam: N.(...)

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Betrokkene legt documenten voor aangaande haar persoonlijke bestaansmiddelen (arbeidsovereenkomst, loonfiche). Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar eerste middel werpt verzoekster onder meer de schending op van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster stelt hierbij onder andere als volgt:

“(…)

1.

Dat volgens verweerder verzoekster geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" te beschikken.

2.

Dat volgens verweerder geen rekening kan worden gehouden met de documenten aangaande de persoonlijke bestaansmiddelen van verzoekster.

3.

Dat verzoekster van oordeel is en blijft dat, nu verzoekster te Drongen samenwoont met haar Belgische levenspartner en heeft aangetoond dat zij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoekster wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van haar aanvraag.

Immers, overeenkomstig art. 12 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verweerder rekening te houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden.

Ook het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., stelt uitdrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het Hof van Justitie oordeelde ook reeds dat wanneer verwerende partij onderzoekt of een burger van de Europese Unie voldoende bestaansmiddelen heeft zij de inkomsten waarover de levenspartner van deze burger beschikt niet buiten beschouwing kan laten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België).

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoeksters levenspartner niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoekster.

4.

Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van verzoeksters levenspartner, en dus ook met de bewijzen van verzoeksters persoonlijk tewerkstelling, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoeksters levenspartner.

Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van een schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(...)"

2.2. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeldt.

In deze bepaling wordt onder meer het volgende gestipuleerd:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt];

(...)"

2.3. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoekster op 2 september 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), meer bepaald met haar Belgische partner K. Y. Verzoekster maakte bij haar aanvraag een kopie

van haar paspoort over. Verzoekster werd blijkens de aanvraag *“verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 02/12.2014 (...), de volgende documenten over te leggen: Bewijs bestaansmiddelen Belgische partner, Ziektekostenverzekering, geregistreerd huurcontract/eigendomsakte, bewijzen van duurzame relatie.”* Op 18 november 2014 maakte verzoekster volgende gegevens over: een huurovereenkomst, een inschrijvingsbewijs van de VDAB, een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, verschillende inschrijvingsbewijzen bij een centrum voor volwassenenonderwijs te Gent, een aantal certificaten waaruit blijkt dat verzoekster geslaagd is in cursussen maatschappelijke oriëntatie en Nederlands, een inburgeringscontract, een getuigschrift voor een cursus maatschappelijke oriëntatie, een attest van aanmelding bij het onthaalbureau en een attest van sociaal verzekerde van de mutualiteit. Verder maakte verzoekster op 1 december 2014 nog een aantal foto's en een loonfiche van haarzelf over.

2.4. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er met de documenten aangaande de persoonlijke bestaansmiddelen van verzoekster geen rekening kan worden gehouden. *“Immers”, zo staat er te lezen, “is [het] de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).”*

2.5. Volgens verzoekster dient met haar bijdragen aan het gezinsinkomen eveneens rekening te worden gehouden. Verzoekster benadrukt daarbij dat zij via tewerkstelling bijdraagt aan het gezinsinkomen, dat zij samenwoont met haar Belgische partner en dat er *“geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoeksters levenspartner niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoekster.”* Door geen rekening te houden met haar bestaansmiddelen, waarover haar Belgische partner ook kan beschikken, schendt de gemachtigde van de staatssecretaris volgens verzoekster artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.6. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dienaangaande het volgende:

“(…)

Verzoekster stelt dat onterecht geen rekening werd gehouden worden met haar inkomsten, . terwijl er geen elementen voorhanden zijn dat de referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over de inkomsten die zij ontvangt uit haar tewerkstelling. Er zou derhalve sprake zijn van een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Bovendien zou geen behoefteanalyse zijn uitgevoerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster zich niet dienstig op de richtlijn 2003/86/EG kan beroepen. Al s familielid van een Belgische onderdaan valt verzoekster immers niet onder het toepassingsgebied van die richtlijn, die tot doel heeft de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde lande die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

Het Hof van Justitie oordeelt traditioneel dat het Unierecht niet van toepassing is op zuiver interne situaties en dat de lidstaten bevoegd zijn om te bepalen onder welke voorwaarden de familieleden van een eigen onderdaan wiens situatie geen aanknopingspunt heeft met het Unierecht, een verblijfstitel kunnen verkrijgen.

Het Grondwettelijk Hof bevestigde bij arrest van 26 september 2013 nr. 121/2013 dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 een zuiver interne bepaling is, die niet voortvloeit uit het Unierecht.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen enkel document voorlegde waaruit de inkomsten van de referentiepersoon blijken. Zij legde enkel stukken voor waaruit haar persoonlijke bestaansmiddelen blijken en waarmee terecht geen rekening kon worden gehouden.

Verzoekster betoogt dat er wel met haar inkomsten rekening diende te worden gehouden, nu er geen elementen voorhanden zijn dat de referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over de inkomsten die zij ontvangt uit haar tewerkstelling.

Dienaangaande volstaat het te verwijzen naar het arrest nr. 230.955, d.d. 23 april 2015 waarin de Franstalige kamer van Raad van State de interpretatie van verzoekster en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van met nummer 150.153 van 29 juli 2015 volledig tegenspreekt. Overeenkomstig de rechtspraak van het Grondwettelijke Hof (arrest nr. 121/2013, d.d. 26 september 2013), zijn de beoogde inkomsten die van de referentiepersoon. Bovendien preciseert de wetgever in welke specifieke gevallen de inkomsten van de aanvrager of andere gezinsleden dienen in aanmerking te worden genomen. De Raad van State verwijst onder meer naar artikel 10bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot familieleden van vreemde studenten bedoeld in artikel 10, § 1, eerste

lid, 4° tot 6°. In deze hypothese, kan het bewijs van toereikende, stabiele en voldoende bestaansmiddelen worden bijgebracht op basis van de inkomsten van de studenten zowel als die van het te vervoegen familielid.

De Raad van State leidt hieruit af dat artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat het de referentiepersoon is die dient te beschikken over toereikende, stabiele en voldoende bestaansmiddelen, zonder rekening te houden met de inkomsten van de persoon die hem vervoegt.

Ook de Nederlandstalige kamer van de Raad van State oordeelde in haar zeer recent arrest met nummer nr. 232.612 van 20 oktober 2015 in dezelfde zin:

"De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan "de Belgische onderdaan". Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar "de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden" (punt B.52.3), naar "de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger" (punt B.55.2) en naar de inkomsten van "de Belgische gezinshereniger" (punten B.55.3 en B. 55. 4) . Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het "niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat" (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

In het zelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende "het instellen van inkomensvereiste ten aanzien van .de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen" dat "de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na] streeft" (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen dat "verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt", hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betref t, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest."

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar voormelde rechtspraak van de Raad van State. Gelet op wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verwerende partij conform de hierboven vermelde wetsbepalingen in redelijkheid heeft besloten dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, omdat de overgemaakte stukken niet de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan bewijzen, doch enkel die van verzoekster.

Uit wat voorafgaat blijkt dat een correcte toepassing werd gemaakt van de artikelen 40ter van de vreemdelingenwet."

2.7. De kernvraag in deze zaak bestaat erin welke interpretatie dient te worden gegeven aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet "beschikt" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.8. Volgens artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden, vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van de vreemdelingenwet, aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen "beschikt". Deze wetsbepaling voorziet niet dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige "eigen" bestaansmiddelen beschikt. Deze bepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt". Het woord "beschikken" wordt in 'Van Dale' trouwens gedefinieerd als: "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in 'Wolters' als: "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definities kan niet worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over – of gebruikmaken van – het inkomen dat diens partner, met wie hij wettelijk samenwoont, uit tewerkstelling genereert. Door te overwegen dat met het inkomen van verzoekster bij het bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet over

stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, geen rekening kan worden gehouden nu het *“de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen [is] die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken”*, geeft de gemachtigde van de staatssecretaris aan artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet een engere invulling dan wat er letterlijk in gelezen wordt.

Het begrip *“beschikt”* komt bovendien niet enkel voor in het aangehaalde artikel 40ter van de vreemdelingenwet doch ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, eerste lid, alinea 1 van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), wordt net zoals artikel 40ter in de vreemdelingenwet gepositioneerd onder het *“Hoofdstuk 1. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”* van *“Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”*. Bovendien wordt in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet expliciet verwezen naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij *“over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”*. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip *“beschikt”* een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Er kan ten overvloede op worden gewezen dat dit tevens steun vindt in de overweging A.13.6.2 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, waaruit blijkt dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit vlak – de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie – ten gronde had opgemerkt dat *“de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie”*.

Het komt de Raad dan ook nuttig voor om na te gaan op welke wijze het Hof van Justitie het begrip *“beschikt”* in het kader van de Burgerschapsrichtlijn interpreteert.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht – die inmiddels werd *“opgeslorpt”* door de Burgerschapsrichtlijn – diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van *“een derde”*, oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met

verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02) en dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punten 41 en 51). Daarnaast overwoog het Hof nog dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punt 47; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak in het licht van artikel 7, eerste lid, b) van de Burgerschapsrichtlijn. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip “beschikken” moet worden uitgelegd als dat “*het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat (...) het minste vereiste (wordt gesteld) met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld*” (HvJ 16 juli 2015, C-218/14, Singh e.a., punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Om alle voormelde redenen kan worden aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip “beschikt” in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet zich opdringt.

2.9. Daarnaast dienen nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht te worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punten 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar is – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf, die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont op voorwaarde dat deze Belgische partner erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft –, verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, Efir, punt 34).

Het gebruik maken van het vrij verkeer vormt niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht. In dit verband kan worden gewezen op artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat de rechten en de plichten vaststelt die verbonden zijn aan het burgerschap van de Unie. Deze bepaling verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste “*aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten*” (zie HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, Mc Carthy, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, Kreshnik Ymeraga e.a., punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 32). De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, Grzelczyk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “ ‘Civis europaeus sum’: from the cross-border link to the status of citizen of the Union”, *SEW* 2012, 2-13). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (cf. HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punten 65 en 66), zijn er omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, "Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?" in D. VANHEULE (ed.), *Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit*, Brugge, Die Keure, 2015, 15). Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken of een dergelijke afhankelijkheidsverhouding *in casu* aan de orde is, doch er kan wel worden vastgesteld dat dergelijke situaties zich kunnen voordoen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris, door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet waarbij principieel geen rekening wordt gehouden met de inkomsten van de derdelander, hiervoor geen aandacht heeft gehad.

In dit verband moet ook worden gewezen op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3), is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, in de zin dat hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13).

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Ten slotte wordt er op gewezen dat de wetgever met het instellen van de inkomensvereiste uit artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet "*beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid*" (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8). Hierbij kan er op worden gewezen dat het inkomen van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1, van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 *iuncto* artikel 34, § 1, van het koninklijk besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002, blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon gaat samenwonen met een derdelander – echtgenoot of samenwonende partner – en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, de toekenning van het leefloon aan de Belg stopgezet zal worden, zodat die Belg niet meer ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 5°, van de vreemdelingenwet zo nodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan herinnerd worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende

partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de partner waarmee de Belgische gezinshereniger wettelijk samenwoont uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

2.10. Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “beschikt” uit artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van verzoekster, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Aldus concludeerde de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoekster om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.11. De repliek van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. De Raad herhaalt dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen vereiste kan worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan moet beschikken. Verweerder verwijst naar de arresten van de Raad van State met nummers 230.955 en 232.612 en het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013. De Raad merkt echter op dat het Grondwettelijk Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of de term “beschikt” die voorkomt in de zin: “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: – dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, zoals opgenomen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (B.52.3), “bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (B.55.2), “indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt” (B.55.2), “bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger” (B.55.3), “dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoot” (B.55.4), kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf zou genereren, in aanmerking zouden kunnen worden genomen. Artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet maakt immers ook enkel gewag van “De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”, terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, duidelijk is dat geen vereiste kan gesteld worden inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Er kan dus ook niet automatisch een argument geput worden uit de wijze waarop wetsbepalingen zijn opgesteld, zoals artikel 10bis, §§ 1, 3 en 4, van de vreemdelingenwet, dat dan weer wel expliciet gewag maakt van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt.

Uit de overwegingen B.55.2, B.55.3 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan eveneens niet meer afgeleid worden dan wat deze zeggen. Deze overwegingen betreffen het door verzoeksters aangevoerde verschil in behandeling tussen een statische Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden, onder meer wat betreft het verschil in behandeling inzake de bestaansmiddelenvereiste. Het Hof gaat in voormelde overwegingen specifiek in op de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B 55.2), op de interpretatie van de vereiste actief naar werk te zoeken teneinde werkloosheidsuitkeringen in overweging te nemen (B 55.3) en op het verschil dat voor unieburgers voldoende bestaansmiddelen worden vereist en voor statische Belgen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (B 55.4). Het Hof gaat in

geen van deze overwegingen in op de interpretatie van de term “beschikken” uit artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Uit de overwegingen B.21.3 en B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan bijkomend niet meer afgeleid worden dan wat deze zegt, namelijk een verduidelijking van artikel 11, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, waarin het Hof stelt dat: *“Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*. Deze passage handelt over de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en de bepalingen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. Verweerder werpt in de nota immers zelf op dat verzoekster als familielid van een Belgische onderdaan niet valt onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn, hetgeen de Raad onderschrijft, gezien het bepaalde in artikel 3, 3e lid van de voormelde richtlijn. De voornoemde overwegingen uit het arrest van het Grondwettelijk Hof doen nergens uitdrukkelijk uitspraak over de kwestie of het woord “beschikt” waarmee het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aanvangt, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Bovendien maakt het Grondwettelijk Hof, waar het stelt dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet in die zin dient te worden geïnterpreteerd dat deze bepaling *“niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*, geen onderscheid tussen de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste niet kan beschikken en de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste wel kan beschikken. Aldus kan het gestelde in de overwegingen B.21.3 en B.21.4 in het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof geen afbreuk doen aan een lezing van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet in de zin dat bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de vreemdeling die de Belg wenst te vervoegen uit tewerkstelling genereert en waarover de Belg kan beschikken.

2.12. Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel dringt zich niet langer op.

2.13. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2016, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN